

Jacques Delors, cinc anys com a president de la Comunitat Econòmica Europea

El rei dimoni de Brussel·les

Ha estat la senyora Thatcher qui li ha posat a Delors el nom de "rei dimoni" de Brussel·les, l'home que vol reintroduir els controls que ella s'ha passat 10 anys intentant desmantellar.

Però la ironia rau en el fet que Delors ha donat prova de la seua capacitat en política francesa quan ha apartat el president Mitterrand del seu primer impuls cap a experiments socialistes i ha apagat els focs marxistes amb una arruixada de fred realisme. No és un somiador, sinó un pragmàtic que s'ha alçat en favor de les virtuts de l'austeritat, el guany i el desenvolupament dels poders de l'Estat.

A Brussel·les ha fet reviscolar la Comunitat Europea després de l'època apagada i deprimida del luxemburguès Gaston Thorn. Quan *Petit Gaston* va abandonar la Comissió a finals del 1984, la bicicleta de la Unió Europea rodava tan lentament que amenaçava de caure a terra per sempre.

Ara Delors fa que vaja tan de pressa que la senyora Thatcher no deixa de demanar el fre, i la trista discussió sobre el compromís britànic cap a Europa ha tornat a començar quan tots esperaven que s'haguera acabat.

Una de les moltes ironies del xoc de voluntats entre ells és que Delors haurà d'agrair-li a la Sra. Thatcher el fet que ell siga el cap de la Comissió. Si la líder britànica no haguera vetat la candidatura de Claude Cheysson -l'actiu comissionat francès i anterior ministre el 1984-, i no els haguera dit als francesos que presentaren un candidat més acceptable, Delors no hauria estat res més que un altre ministre francès competint per favors als salons polítics de París.

Va nàixer a París el 1925, fill únic d'un oficial de grau mig del Banc de França i la seua devota esposa. Ella va procurar que el jove Jacques sabera llatí suficient per ajudar missa com a escolà. Ell el va espentar cap al Banc abans que tinguera l'oportunitat d'anar a la universitat. A pesar de no tenir un títol universitari, va pujar ràpidament al Banc, ajudat per la seua associació amb el poderós movi-

ment sindical catòlic. Foren les seues relacions amb aquest moviment les que el portaren a ser nomenat director sindical del Banc, i més avant conseller econòmic de la Confederació Francesa de Treballadors Cristians.

La darrera guerra colonial francesa a Algèria el va revolucionar i el 1960 va fundar Citoyens 60, un dels clubs polítics més populars al París d'aleshores, per oposar-se a la tortura i repressió usades en l'intent desesperat d'aferrar-se a la possessió nord-africana. Quan París es va convulsionar per la revolta del 1968 les seues idees de centre-esquerra no li van impedir d'ajudar el govern conservador de Jacques Chaban-Delmas com a conseller d'afers socials.

Delors no va esdevenir oficialment socialista fins al desembre del 1974, però en menys de cinc anys ja era membre del comitè central del partit. Des d'aleshores la seua carrera ha anat en constant ascens. Guanyà un escó per al Parlament Europeu el 1979 i va ser nomenat president del comitè d'Afers Econòmics i Monetaris.

Va abandonar Estrasburg el 1981 per ser ministre d'Economia i Finances al govern de Pierre Mauroy, en mig de la desconfiança de gran part de l'esquerra francesa. Com a ministre es va veure embolicat en la fatal empenta francesa per créixer i en les operacions de neteja quan aquesta empenta es confirmà com un fracàs molt car. El 1984 combinava els seus deures ministerials amb els d'alcalde de Clich a les rodalies de París.

Delors no és el mateix tipus de socialista que Mitterrand. Mentre que el president de França accedí tard al socialisme, i aleshores va adoptar l'estil retòric dels marxistes, el socialisme de Delors està fortament lligat al catolicisme. Mentre que Mitterrand és un somiador, Delors és més pràctic, hàbil negociador de problemes, sempre disposat a moderar el seu socialisme per tal de vencer obstacles.

És un home seriós, que es pren el seu

treball seriosament. "Delors mai et somriuria perquè tu no hages de somriure-li a ell" diu un antic funcionari a Brussel·les. "Sense ser presumptuós o arrogant, és molt conscient de l'altura del seu càrrec. No trivialitza mai la presidència de la Comissió Europea".

També és sabut entre els seus subordinats a Brussel·les -com ho era a París fa uns anys- que de tant en tant Delors amenaça de dimitir. L'edifici del quarter general a Brussel·les encara ressona amb murmuracions sobre la famosa sessió de sobretaula de la Comissió l'any passat, quan el president va sermonejar els seus camarades durant més de dos hores sobre les debilitats generals de caràcter i específiques manifestacions d'incompetència que arrossegaven. Delors tira a matar a cadascú d'ells i el seu dur llenguatge no ha estat oblidat mai. "Hauria estat una sort que algú haguera donat l'alarma d'incendis i hagueren evacuat tot l'edifici", va declarar un funcionari que estava present.

Aquesta no ha estat l'única ocasió en què s'ha comentat que Delors ha usat llenguatge pujat de to. Va atacar un comissionat britànic dient que era un "lacaï del Partit Laborista", va descriure un comissionat alemany com "gras" i va dir que un comissionat grec era incapaç d'administrar una taverna. Pocs membres de l'actual comissió, amb l'excepció de Leon Brittain, són capaços d'afrontar Delors quan està d'aquest humor.

No obstant, ningú no nega la seua habilitat a prendre l'agenda de la Comunitat. Presidint el comitè de banquers i funcionaris que van preparar l'avantprojecte per a la Unió Econòmica i Monetària, Delors va aconseguir molta més prominència de la que podia esperar. Els seus viatges per l'Europa de l'Est amb el ministre francès d'Afers Estrangers, Roland Dumas, han evidenciat la importància del paper de la Comunitat en la reconstrucció de les economies d'Hongria i Polònia. Delors ha defensat amb fermesa la Carta Social,

que la senyora Thatcher abomina, i l'ha usada per a guanyar-se els sindicalistes britànics al congrés de la Trade Union a Bournemouth el setembre del 1988.

La repentina erupció de llibertat a l'Europa de l'Est és vista per Delors com una altra raó per accelerar el ritme d'integració de la Comunitat. "La història avança ràpidament. Nosaltres també hem de fer-ho" declara, punt de vista que de nou el posa en oposició a la senyora Thatcher. També creu que l'estil de treball de la Comissió hauria de ser reformat. Fa dues setmanes va comentar a membres del Parlament Europeu que la Comunitat hauria de ser governada per un *gabinet* format per vice-primers ministres.

Delors i la seua dona Marie, a qui va conèixer quan els dos treballaven al Banc de França, fa 40 anys que són casats. Tenen una filla, Martine, que és casada i està ben considerada al Ministeri de Treball, on treballa. Hi havia també un fill, Jean-Paul, que va morir de leucèmia el 1982 a l'edat de 28 anys, una tragèdia que molts creuen que ha endurit Delors i ha profunditzat les seues conviccions religioses.

Tot i que treballa dur i té poques simpaties pels que prefereixen una vida més còmoda, Jacques no és un home avorrit. El seu interès per l'esport ratlla l'obsessió, i de tant en tant apareix a la televisió francesa comentant el progrés d'un partit de futbol o donant la seua opinió sobre els líders del Tour de França. La seua primera lectura del dia és el periòdic esportiu de París, *L'Equipe*, i quan està fora de Brussel·les els seus subordinats van a correu per trobar-li'n un.

En begudes té un gust excèntric: consumeix una poció amarga anomenada Fernet-Branca, coneguda en certs cercles com un curaressaques. Un dels seus famosos atacs de mal humor a Brussel·les ha estat atribuït a una barreja explosiva de Fernet-Branca i una droga receptada pel seu metge.

Les ambicions de Delors són lluny d'estar satisfetes. No hi ha dubte que té la vista posada a presentar-se a la presidència de França, i mentre que pocs li hagueren donat una oportunitat quan va deixar la política francesa per Brussel·les, el seu èxit allí l'ha convertit en una opció més realista. Si pot mantenir la bicicleta dreta i en la direcció que ell vol malgrat la interferència britànica, pocs qüestionaran la seua capacitat política per al lloc. És a dir, pocs excepte la senyora Thatcher.

©The Observer

Trad.: Pilar Aguilar